

Dániel könyve – Száztizenkilenc

A történelmi útjelzők prófétai jelentősége: Az utolsó napok megértése a bibliai szimbolika által

Jeff Pippenger
2024-03-06

A száznegyvennégyezer úgy jelenik meg, mint akiket a Szövetség Követe megtisztít, a nagy sokaság pedig a mártíromság fehér ruhái által van ábrázolva. Az utolsó napok két szent időszaka közül az első annak a követnek a munkáját azonosítja, aki előkészíti az utat a Szövetség Követe számára, a második időszak pedig Illés munkáját ábrázolja. Az első időszak a laodiceai adventizmus élőinek vizsgálati ítéletét jelképezi, a második időszak pedig a modern Róma végrehajtó ítéletét ábrázolja.

Az utolsó napokban a városokból való menekülés „jelét” a laodiceai adventizmus félreértette. White nővér tudatja velünk, hogy Jeruzsálem Kr. u. 66-tól 70-ig tartó pusztulása szemlélteti a figyelmeztető jelet Isten népe számára az utolsó napokban.

„Nincs már messze az idő, amikor az első tanítványokhoz hasonlóan nekünk is kietlen és magányos helyeken kell majd menedéket keresnünk. Amiként Jeruzsálemnek a római seregek általi ostroma a júdeai keresztények számára a menekülés jele volt, úgy nemzetünk hatalomra jutása a pápai szombatot kikényszerítő rendeletben számunkra intő jel lesz. Akkor lesz itt az ideje, hogy elhagyjuk a nagyvárosokat, előkészülve arra, hogy a kisebbeket is elhagyjuk, és visszavonult otthonokba költözzünk a hegyek között, félreeső helyeken.” Testimonies, 5. kötet, 464.

A Jeruzsálem ostroma, amely a menekülés jele volt, az első, Cestius által vezetett ostrom volt. Cestius tehát olyan fenyegetést képviselt, amely ideiglenesen elhárult, mert miután megkezdte az ostromot, aztán rejtélyes módon visszavonult, és a történészek mindmáig nem tudták megállapítani, milyen megfontolás vezette ebben.

„Miután a Cestius vezetése alatt álló rómaiak körülzárták a várost, váratlanul felhagytak az ostrommal, amikor minden kedvezőnek látszott az azonnali támadáshoz.” A nagy küzdelem, 31.

Az 1880-as és 1890-es években Henry W. Blair, New Hampshire állam szenátora, törvényjavaslatok sorozatát terjesztette a Kongresszus elé annak érdekében, hogy a vasárnapot a Nemzeti Nyugalom Napjává nyilvánítsák. E törvényjavaslatokat közkeletűen „Blair-féle vasárnapi törvényjavaslatoknak” nevezték. Blair szenátor a vasárnap nyugalomnapként és vallásos megünneplésre szánt napként való megtartásának erőteljes szószólója volt. Úgy vélte, hogy az egységes nyugalomnap kedvező erkölcsi és társadalmi hatásokat gyakorolna az amerikai társadalomra. Bár törekvései bizonyos támogatást nyertek, különösen vallási csoportok részéről, ellenállásba is ütköztek, többek között az egyház és az állam szétválasztásával kapcsolatos aggodalmak miatt.

Ez volt az első kísérlet a vasárnapi törvényhozás bevezetésére a földi fenevad történetében, amelynek az volt a rendeltetése, hogy sárkányként szóljon, amikor végül vasárnapi törvényt fog alkotni. E Blair-féle törvényjavaslatok sorozata ellen lépett fel A. T. Jones, az 1888-as Általános Konferencia-ülésszak egyik küldötte, amikor a Kongresszus termeibe ment, és oly ékesszólóan ellenezte azokat. Néhány kísérlet után Blair szenátor elvesztette a lendületet a Nemzeti Nyugalomnap bevezetésére irányuló törekvésében. E történettel, valamint a Nemzeti Nyugalomnap (vasárnap) következményeivel közvetlen összefüggésben, áttekinthető Ellen White tanácsainak történeti feljegyzése.

A vasárnaptörvényre vonatkozó figyelmeztetéseinek áttekintésében foglaltak súlyosak, és a laodiceai adventizmusban széles körben félreértik őket. Annak összefüggésében, hogy ki kell mennünk a városokból, amellyel kapcsolatban az imént idézett szakaszban ezt írta: „akkor lesz itt az ideje annak, hogy elhagyjuk a nagyvárosokat, előkészületképpen arra, hogy a kisebbeket is elhagyjuk, és félreeső otthonokba költözzünk a hegyek között, elzárt helyeken.” Ismételten azt tanította, hogy Isten népének vidéken kell élnie, ám a vidéki élet tárgyában 1888 előtt adott tanácsai a városok elhagyására vonatkozó útmutatását abba az összefüggésbe helyezik, hogy a közeljövőben Isten népének el kell majd hagynia a városokat. 1888 után a vidéki étellel kapcsolatos írásbeli útmutatásaiban soha nem tért el attól a tanácstól, hogy nekünk már most a városokon kívül kell lennünk.

A történelemben megjelent Blair-féle nemzeti nyugalomnap-törvényjavaslatok jelentették a városok elhagyásának „jelét”, és noha a Blair-javaslatok elvesztették a feladat végrehajtásához szükséges lendületet, és visszahúzódtak a történelem sötétségébe, a menekülés „jele” megadatott. Ez a történelem ama határkövén adatott meg, amelyet az első ostrom jelölt, s amelyet Cestius vezetett. A hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényt Titus ostroma jelképezi, és ha bármely laodiceai adventista még a városokban lesz, amikor az az ostrom megérkezik, a gonoszokkal együtt fog meghalni.

Az utolsó napokban két prófétai időszak van. Ezeket az időszakokat az hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény választja el egymástól. Az első időszak az élők vizsgálati ítélete a laodiceai adventizmusban, a második időszak pedig Róma parázna asszonyának végrehajtó ítélete. Ezt a két időszakot ismételten szemlélteti az Írás, mert e két időszakban teljesedik be a tíz szűzről szóló példázat a legszorosabb értelemben, miként a millerita történelemben is. A példázatban szereplő késedelem ideje a Habakuk könyve második fejezetében található késedelem ideje, tehát azt a két időszakot, amelyet vizsgálunk, Habakuk második fejezete is szemléltette. A tíz szűzről szóló példázat és Habakuk második fejezete a legszorosabb értelemben teljesedett be a millerita történelemben, és amikor ez megtörtént, Ezékiel könyve tizenkettedik fejezetének huszonegyedik–huszonnyolcadik versei is beteljesedtek.

Ezékiel könyve tizenkettedik fejezetének utolsó nyolc verse egy olyan időt azonosít, amikor „minden látomás beteljesedése” megvalósul, egy olyan időben, amikor Isten látomásait „többé nem halogatja”. A történelemnek az a két korszaka, amely oly gyakran ismétlődik, és amely a laodiceai adventizmusban az élők vizsgálati ítéletét, valamint Tírusz paráznájának végrehajtó ítéletét azonosítja, az az a prófétai időszak, amelyben a Biblia minden látomása eljut tökéletes és

végző beteljesedésére. Ebben az időszakban állítatik fel a száznegyvennégyezer, és ők azt az osztályt képviselik, amely nem hal meg, hanem Krisztus visszatérteig él. Lukács evangéliuma huszonegyedik fejezetében Krisztus megjelöl egy „jelet”, amely azonosítja, mikor érkezett el az a nemzedék.

A „jel” által ábrázolt két történetben, amely a pusztulás utálatosságával összefüggésben Krisztus által adatott a menekülésre, két időszak van kijelölve, és ezek kezdetének és végének egyaránt van egy „jele” az időszak kezdetén és „jelei” annak végén. Az a „jel”, amelyet Krisztus úgy azonosított, mint amely azt a végző nemzedéket jelképezi, amely életben marad mindaddig, amíg eljön a felhőkben, annak bizonyítéka, hogy most a föld történelmének végző nemzedékében élünk.

Lukács huszonegyedik fejezetében Jézus azt a történelmet jelöli meg, amely a szó szerinti Jeruzsálem három és fél éven át tartó tiprásától és pusztulásától, a 66. évtől a 70. évig, egészen a lelki Jeruzsálem három és fél évig tartó tiprásának végéig terjed, amely 538-ban kezdődött és 1798-ban ért véget.

Amikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet seregek veszik körül, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett annak pusztulása. Akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe; és akik annak közepette vannak, távozzanak el; és akik a vidéken vannak, ne menjenek be oda. Mert ezek a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjék mindaz, ami megíratott. Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban! mert nagy nyomorúság lesz e földön, és harag e népen. És fegyver élére hullanak, és foglyul hurcoltatnak minden nemzet közé; és Jeruzsálemet a pogányok tapodják, míg be nem telik a pogányok ideje. Lukács 21:20–24.

A pogányok által Jeruzsálem tiprásának „idejei” többes számban állnak, mert a szó szerinti Jeruzsálem tiprását jelképezik, amely Kr. u. 70-ben ért véget, valamint a lelki Jeruzsálem tiprását, amely 1798-ban ért véget. A pogányok mind a pogányságot, mind a pápaságot jelképezik, és ez a két hatalom alkotja a látomás tárgyát Dániel nyolcadik fejezetének ama kérdésében, amely így hangzik: „Meddig?”

Akkor hallottam egy szentet beszélni, és egy másik szent így szólt ahhoz a bizonyos szenthez, aki beszélt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg lábbal tiprassék? Dániel 8:13.

A Lukács evangéliuma huszonegyedik fejezetében szereplő „pogányok ideje” arra a kétezer-ötszázhusz évre utal, amely Isten bosszúállásának időszaka volt az északi királyság fölött; ez Kr. e. 723-ban kezdődött és 1798-ban ért véget. Az 538. év azt jelöli, amikor a bűn embere a szent helyen állt, és azt hirdette, hogy ő Isten; így módon ez az időszak két egyenlő, ezerkétszázhatvan éves részre oszlott. A második ezerkétszázhatvan éves időszak ugyanaz a történelmi szakasz, amelyről Lukács evangéliuma huszonegyedik fejezetének huszonegyedik verse mint lezárulóról beszél, amikor a „pogányok ideje” beteljesedett. Abban a történelmi elbeszélésben, amelyet Jézus tanítványai számára azonosít, a huszonegyedik vers a tanítványoknak adott bizonyágtételt az 1798-as „vég idejéhez” vezeti el. Ettől kezdve Jézus a millerita mozgalommal kapcsolatos „jeleket” kezdi azonosítani.

És jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban; a földön pedig a nemzetek szorongása tanácstalansággal; a tenger és a habok zúgása; az emberek szíve megretten a félelemtől és ama dolgok várásától, amelyek a földre következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. És akkor meglátják az Emberfiát eljöni a felhőben hatalommal és nagy dicsőséggel. Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, egyenesedjete fel, és emeljéte fel fejeteket; mert elközelgett a ti megváltásotok. Lukács 21:25–28.

Jézus kijelenti, hogy „jelek lesznek”, és ezeket úgy azonosítja, mint jelek a napban, a holdban és a csillagokban, a nemzetek szorongatása, az egek erőinek megrendülése, majd az Emberfia eljön a felhőben. Mindezek a „jelek” beteljesedtek a millerita történelemben.

„A prófécia nem csupán Krisztus eljövételének módját és célját jövendőli meg, hanem jeleket is tár elénk, amelyekből az emberek felismerhetik, mikor van közel. Jézus így szólt: »És lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban.« Lukács 21:25. »A nap elsötétedik, és a hold nem adja fényét, és az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmak megrendülnek. És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.« Márk 13:24–26. A Jelenések könyvének írója így írja le a második adventet megelőző jelek közül az elsőt: »És nagy földindulás lön; és a nap feketévé lett, mint a szőrzsák, és a hold egészen olyanná lett, mint a vér.« Jelenések 6:12.”

„E jelek a tizenkilencedik század kezdete előtt voltak láthatók. E prófécia beteljesedéseként 1755-ben bekövetkezett a valaha feljegyzett legrettenetesebb földrengés....”

„Huszonöt évvel később megjelent a próféciában említett következő jel — a nap és a hold elsötétedése. Ami ezt még figyelemreméltóbbá tette, az az a tény volt, hogy beteljesedésének ideje határozottan meg volt jelölve. A Megváltó, amikor az Olajfák hegyén tanítványaival beszélgetett, miután leírta az egyház hosszú megpróbáltatásának időszakát — a pápai üldözés 1260 évét, amelyről megígérte, hogy a nyomorúság megrövidítettetik —, így említette meg bizonyos eseményeket, amelyek eljövételét megelőzik, és meghatározta azt az időt is, amikor ezek közül az elsőnek be kell következnie: „Azokon a napokon pedig ama nyomorúság után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik.” Márk 13:24. Az 1260 nap, vagyis év, 1798-ban ért véget. Negyed századdal korábban az üldözés csaknem teljesen megszűnt. Ezen üldözés után, Krisztus szavai szerint, a napnak el kellett sötétednie. 1780. május 19-én ez a prófécia beteljesedett....”

„Krisztus meghagyta népének, hogy figyelje eljövételének jeleit, és örvendezzen, amikor meglátja eljövendő Királyának előjeleit. „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljéte fel a ti fejeteket; mert elközelgett a ti megváltásotok.” Követőinek a tavasz fakadó fáira mutatott, és ezt mondta: „Mikor immár hajtának, és ezt látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár. Ezenképpen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.” Lukács 21:28, 30, 31.” A nagy küzdelem, 304, 306–308.

A három Róma hármas alkalmazása azt azonosítja, hogy amint Jeruzsálem pogány Róma, majd pápai Róma általi eltiprásában a szentélynek és a seregnek a modern Róma általi eltiprását vagy ezerkétszázhatvan napos időszak (pogány Róma), vagy ezerkétszázhatvan prófétai év (pápai

Róma) jelképezte, úgy a jelképes ezerkétszázhatvan nap (negyvenkét hónap), amely Isten hűséges népének modern Róma általi üldözésének időszakát azonosítja, mindegyik időszakban egy-egy egyes számú „jellel” bír, amely az adott korszak hűségesei számára a menekülés idejét jelöli meg. A három időszak mindegyike több „jel” megnyilvánulásával végződik, nem pedig egyetlen „jellel”, mint az időszak kezdetén.

„Éjfélkor nyilvánítja ki Isten hatalmát népe megszabadítására. Feltűnik a nap, és teljes erejében ragyog. Jelek és csodák követik egymást gyors egymásutánban. A gonoszok rettegéssel és ámulattal szemlélik e jelenetet, míg az igazak ünnepélyes örömmel nézik szabadulásuk jeleit. A természetben minden mintha kizökkent volna rendes menetéből. A patakok megszűnnek folyni. Sötét, súlyos felhők tornyosulnak fel, és összecsapnak egymással. A háborgó ég közepette van egy tiszta térség, kimondhatatlan dicsőséggel, ahonnan Isten szava hangzik, mint sok vizek zúgása, mondván: „Meglett.” Jelenések 16:17.” A nagy küzdelem, 636.

A Róma paráznáján végrehajtandó ítélet időszaka a zászló felemelésével kezdődik, amely azonosítja, hogy Istennek az a másik nyája, amely még Babilonban van, meneküljön. Ez az időszak „jelekkel és csodákkal” ér véget. Ez az időszak a Jelenések tizennyolcadik fejezetének „második hangjával” kezdődik, és Isten hangjával ér véget. Természetesen a Jelenések tizennyolcadik fejezetének első és második hangja Krisztus hangja. Az első hang az élő laodiceai adventista egyház vizsgálati ítéletének kezdetét azonosítja, a második hang pedig ennek az időszaknak a végét jelöli, ugyanakkor a Róma paráznáján végrehajtandó ítélet kezdetét is megjelöli.

A teljes történelmet az a hét kormányozza, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, és a hamarosan eljövendő vasárnap törvényt mint középső útjelzőt a kereszt jelképezi. Mindkét történelem magán viseli az Alfa és Omega ismertetőjegyét, mert bármelyik történelem kezdetét és végét Isten hangja jelképezi. Ezek az igazságot is ábrázolják, mert a középső útjelző a vasárnap törvény lázadása, és a héber „igazság” szó a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűjéből alkotott. A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének első hangja Krisztus hangja, az utolsó hang Isten hangja, és a középen levő hang, mivel szintén Isten hangja, egyúttal az a hely is, ahol a tizenharmadik betű lázadása a földi fenevad „szólásában” mint sárkány jelenik meg, amint az a Jelenések könyve TIZENHARMADIK fejezetében van ábrázolva.

A zászlójel a hamarosan bekövetkező vasárnap törvényénél a menekülés „jele” Isten hűséges népe számára, ugyanakkor azt is azonosítja, hogy annak a prófétai időszaknak a kezdetének, amely a zászlójel felemelésével ér véget, szintén kell hogy legyen egy „jele”. Ez a „jel” az, amit Jézus bizonyítékként azonosít arra nézve, hogy a föld bolygó utolsó nemzedéke megérkezett. Lukács huszonegyedik fejezetében a tanítványok megkérdezik, mit értett Krisztus azon, amikor kijelentette, hogy a templom el fog pusztulni.

És megkérdezték őt, mondván: Mester, de mikor lesznek meg ezek? és mi lesz a jele annak, amikor ezek bekövetkeznek? Lukács 21:7.

Jézus ezután elkezd azonosítani azt a történelmi folyamatot, amely a 70. évhez vezet, amikor a templom és a város elpusztul, és továbbhalad a huszonegyedik versig, ahol meghatározza, mikor telnek be a pogányok „idejei”.

És elhullanak fegyvernek éle által, és fogságba hurcoltatnak minden nemzet közé; és Jeruzsálemet pogányok tapodják, mígnem betelnek a pogányok idejei. Lukács 21:24.

Az az elképzelés, hogy ez a vers a szó szerinti Jeruzsálemre vonatkozik, a katolikus teológiai balgaságon alapul, amelyet futurizmusnak neveznek; ez a jelképeset szó szerint alkalmazza, és a prófécia beteljesedését kizárólag a világ végére helyezi. A vers helyes alkalmazása elleni támadás a Sátán egyik fő támadása volt az Újszövetség olvasása során mindvégig. A szó szerinti Jeruzsálem Krisztus idejében megszűnt a prófétai Jeruzsálem jelképe lenni, amikor a szó szerinti prófécia a lelki alkalmazásra változott. Ez a kinyilatkoztatás Pál apostol által megalapozott egyik fő tanítás volt. Jeruzsálem megtiprása azonosítja a pápai sötétség ezerkétszázhatvan évét, 538-tól 1798-ig.

De a templomon kívül levő pitvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. Jelenések 11:2.

A próféciaibeli Jeruzsálem a keresztnél megszűnt a választott város jelképe lenni.

„Mily sokan érzik úgy, hogy jó dolog volna a régi Jeruzsálem földjére lépni, és hogy hitük nagymértékben megerősödnék, ha meglátogatnák a Megváltó életének és halálának színhelyeit! Ám a régi Jeruzsálem soha nem lesz szent hely, amíg meg nem tisztul a mennyből alászálló tisztító tűz által.” Review and Herald, 1896. június 9.

Miután Jézus a huszonnegyedik versben elvezette a tanítványokat az 1798-ban bekövetkező vég idejéhez, ezt követően bevezette a millerita időszakot, amikor az első angyal üzenetének meghirdetése belépett a történelembe.

És jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban; a földön pedig a nemzetek szorongása tanácstalansággal; a tenger és a habok zúgása; az emberek szíve elhal bennük a félelem és annak várása miatt, amik e földre következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben hatalommal és nagy dicsőséggel. Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteket; mert megközelített a ti megváltásotok. Lukács 21:25–28.

A Millerita mozgalom történetét bevezető jelek Isten Igéjének soha meg nem hiúsuló hatalmával összhangban teljesedtek be.

„A napban, a holdban és a csillagokban mutatkozó jelek beteljesedtek.” Review and Herald, 1906. november 22.

Lukács huszonegyedik fejezetét a következő cikkben folytatjuk.

„1848. december 16-án az Úr látomást adott nekem az egek hatalmasságainak megrendüléséről. Láttam, hogy amikor az Úr a Máté, Márk és Lukács által feljegyzett jelek adásakor azt mondta: „ég”, valóban az eget értette, és amikor azt mondta: „föld”, a földet értette. Az ég hatalmasságai a nap, a hold és a csillagok. Ők uralkodnak az egekben. A föld hatalmasságai azok, akik a földön uralkodnak. Az ég hatalmasságai Isten szavára megrendülnek. Akkor a nap, a hold és a csillagok kimozdulnak helyükről. Nem múlnak el, hanem Isten szava rázza meg őket.

„Sötét, súlyos felhők gyülekeztek, és egymásnak csapódtak. A légkör kettévált és visszahengeredett; akkor feltekinthettünk az Orionban nyílt résen át, ahonnan Isten szava hallatszott. A Szent Város azon a nyílt résen át fog alászállni. Láttam, hogy a föld hatalmai most megrendülnek, és hogy az események egymás rendjében következnek. A háború, és a háborúk hírei, a kard, az éhínség és a döghalál először a föld hatalmait rendítik meg, azután Isten szava fogja megrendíteni a napot, a holdat és a csillagokat, valamint ezt a földet is. Láttam, hogy a hatalmak megrendülése Európában nem az, amint némelyek tanítják, hogy az ég hatalmainak megrendülése volna, hanem a haragvó nemzetek megrendülése.” Early Writings, 41.